BIULETYN URZĘDOWY
GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ

WARSZAWA, dn. 31 sierpnia 1959 r. **Nr 8** **Poz. 42—47**

TREŚĆ:

42.

ZARZĄDZENIE Nr 77
PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ

z dnia 1 sierpnia 1959 r.

w sprawie awansowania trenerów z klasy drugiej do pierwszej.

Na podstawie Uchwały Prezydium Rządu Nr 525/53 z dnia 14.VII.1953 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia i zakresu obowiązków trenerów i zgodnie z Zarządzeniem Nr 116 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej z dnia 10.IX.1955 r. w sprawie kwalifikacji zawodowych i trybu zatrudniania trenerów awansuję z dniem 1-go sierpnia 1959 r. niżej wymienionych trenerów szermierki z klasy drugiej do pierwszej:

1. Hoffa Ignacy — ur. 1900 r. — zam. Poznań.
2. Kozieł Stefan — ur. 1907 r. — zam. Szczecin.

Przewodniczący
Głównego Komitetu Kultury Fizycznej
wz. **Michał Jekiel**

43.

ZARZĄDZENIE Nr 78
PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ

z dnia 5 sierpnia 1959 r.

w sprawie nadania medali „Za Wybitne Osiągnięcia Sportowe".

Na podstawie § 3 i 4 ust. 1 Uchwały Nr 422 Rady Ministrów z dnia 7 lipca 1954 r. w sprawie ustanowienia państwowych nagród sportowych (Monitor Polski Nr A-69, poz. 861) — za wyniki osiągnięte w Szermierczych Mistrzostwach Świata w Budapeszcie nadaję zawodnikom polskiej drużyny szablowej za zdobycie drużynowego mistrzostwa świata w szabli:

Złoty Medal „Za Wybitne Osiągnięcia Sportowe"

1. Pawłowskiemu Jerzemu — poraz drugi
2. Ochyrą Emilowi
3. Piątkowskiemu Andrzejowi
4. Wójcickiemu Włodzimierzowi
5. Zabłockiemu Wojciechowi
6. Zubowi Ryszardowi

Brązowy Medal „Za Wybitne Osiągnięcia Sportowe"

Glosowi Wiesławowi — za uzyskanie IV miejsca w szpadzie.

Przewodniczący
Głównego Komitetu Kultury Fizycznej
Włodzimierz Reczek

44.

ZARZĄDZENIE Nr 84
PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ

z dnia 13 sierpnia 1959 r.

w sprawie awansowania trenera z klasy drugiej do pierwszej.

Na podstawie Uchwały Prezydium Rządu Nr 525/55 z dnia 14.VII.1953 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia i zakresu obowiązków trenerów i zgodnie z Zarządzeniem Nr 116 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej z dnia 10.IX.1953 r. w sprawie kwa-

lifikacji zawodowych i trybu zatrudniania trenerów awansuję z dniem 1 sierpnia 1959 r. z klasy drugiej do pierwszej Ob. Rakoczy Helenę — ur. 1921 r. — zam. Kraków, trenera gimnastyki sportowej.

Przewodniczący
Głównego Komitetu Kultury Fizycznej
Włodzimierz Reczek

45.

ZARZĄDZENIE Nr 88

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ

z dnia 27 sierpnia 1959 r.

w sprawie organizacji Ośrodka Przygotowań Olimpijskich w Akademii Wychowania Fizycznego.

W związku z Uchwałą Prezydium Głównego Komitetu Kultury Fizycznej z dnia 17 lipca 1959 r. w sprawie zabezpieczenia centralnego szkolenia w ośrodkach szkolenia sportowego, zarządzam, co następuje:

1. Utworzyć w Akademii Wychowania Fizycznego Ośrodek Przygotowań Olimpijskich (OPO) jako jednostkę wydzieloną.
Polski Komitet Olimpijski zorganizuje w porozumieniu z Rektorem Akademii Wychowania Fizycznego oddzielną administrację OPO.

2. Akademia Wychowania Fizycznego odda do użytku przez OPO — 41 pokojów mieszkalnych w internacie żeńskim łącznie z pomieszczeniami dodatkowymi, przy czym wymienione pokoje powinny być urządzone internatowo.
Całość wydzielonego internatu powinna być wykorzystana dla kursów i konferencji szkoleniowych, organizowanych przez PKOl i Dep. Sportu GKKF. W razie potrzeby wykorzystania pomieszczeń internatu dla innych celów, może to nastąpić jedynie po uzgodnieniu z Kierownictwem AWF.

3. AWF zorganizuje i przydzieli dla potrzeb OPO urządzenia kuchenne i pomieszczenia stołówkowe, umożliwiające prowadzenie oddzielnej gospodarki kuchennej (zaopatrzenie, gotowanie, żywienie uczestników OPO).

4. AWF udostępni OPO korzystanie z urządzeń sportowych i sprzętu po przedstawieniu zapotrzebowania na okresy półroczne. Przyjmuje się jako zasadę, że potrzeby OPO będą uwzględniane w drugiej kolejności, po realizacji programu szkoleniowego AWF.

5. AWF ustali odpłatność ze strony PKOl na podstawie obliczenia wszelkich kosztów własnych, związanych z użytkowaniem przydzielonych OPO pomieszczeń, sprzętu i urządzeń sportowych. PKOl będzie pokrywał uznane koszty w terminach ustalonych z Kierownictwem AWF.

6. PKOl będzie przedstawiał Departamentowi Sportu GKKF sprawozdania kwartalne z przeprowadzonego szkolenia i wykorzystania przydzielonych OPO pomieszczeń oraz plany kursów i konferencji na każdy następny kwartał z uwzględnieniem wykorzystania pomieszczeń OPO.

Przewodniczący
Głównego Komitetu Kultury Fizycznej
wz. **Michał Jekiel**

46.

ZARZĄDZENIE Nr 89

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ

z dnia 31 sierpnia 1959 r.

w sprawie należności za czas podróży lub delegacji w sprawach kultury fizycznej.

Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 5 oraz artykułu 9 ust. 1 dekretu z dnia 10 stycznia 1956 r. o organizacji spraw kultury fizycznej (Dz. Ustaw Nr 2, poz. 12) zarządza się, co następuje:

ROZDZIAŁ I

Postanowienia ogólne

§ 1. Obowiązek stosowania niniejszego zarządzenia obejmuje wszystkie stowarzyszenia i organizacje (instytucje) społeczne realizujące zadania w zakresie kultury fizycznej, zwane dalej — jednostkami.

§ 2. 1. Przepisy niniejszego zarządzenia mają zastosowanie do:

1) zawodników sportowych,

2) uczestników imprez i zawodów organizowanych w ramach upowszechnienia kultury fizycznej,

3) działaczy kultury fizycznej,

4) sędziów sportowych,

— zwanych ogólnie osobami.

2. Działaczem kultury fizycznej w rozumieniu niniejszego zarządzenia jest osoba, która w czasie podróży lub delegacji wykonuje społecznie powierzone jej funkcje w zakresie kultury fizycznej.

§ 3. 1. Przepisy niniejszego zarządzenia nie mają zastosowania do osób, które w czasie podróży lub delegacji w sprawach kultury fizycznej wykonują czynności wynikające z umowy o pracę, zlecenia lub o dzieło zawarte z jednostką delegującą.

2. W stosunku do osób, o których mowa w ust. 1, stosuje się w sprawach należności za czas podróży lub delegacji obowiązujące przepisy dotyczące pracowników danej jednostki.

W szczególności w stosunku do pracowników (zleceniobiorców, wykonawców) stowarzyszeń wf i sportu stosuje się odpowiednio obowiązujące przepisy w spra-

wie należności za pełnienie czynności poza miejscem pracy dotyczące pracowników państwowych.

§ 4. Zawodnikom, działaczom kultury fizycznej i sędziom sportowym za czas podróży lub delegacji w sprawach kultury fizycznej przysługiwać mogą następujące należności:

1) zwrot kosztów przejazdu,

2) diety lub wyżywienie,

3) zakwaterowanie,

4) ekwiwalent z tytułu utraconego zarobku.

§ 5. 1. Uczestnikom imprez i zawodów organizowanych w ramach upowszechniania kultury fizycznej nie przysługują w zasadzie z tego tytułu żadne należności.

2. W poszczególnych przypadkach, kiedy jednostka organizująca imprezę lub zawody przewiduje zwrot kosztów poniesionych przez uczestników względnie sama poniesie pewne świadczenia (np. przewóz uczestników, wydanie posiłków) powinna w delegacji, dokumencie podróży lub w regulaminie imprezy określić wyraźnie rodzaj świadczeń lub wysokość pokrywanych kosztów — w granicach ustalonych niniejszym zarządzeniem.

§ 6. Sędziom sportowym niezależnie od ewentualnych należności wymienionych w § 4 mogą być wypłacane ryczałty na pokrycie wydatków przez nich poniesionych w związku z pełnieniem funkcji sędziowskich .

ROZDZIAŁ II

Koszty przejazdu

§ 7. 1. Na koszty przejazdu składają się:

1) koszt przejazdu od stacji w miejscu zamieszkania lub czasowego pobytu najkrótszą trasą do stacji docelowej i z powrotem,

2) koszt dojazdów do stacji i z powrotem.

2. Przez stację rozumie się: dworzec kolejowy, przystań, stację autobusową, port lotniczy.

§ 8. 1. Przy przejazdach należy posługiwać się najtańszym środkiem lokomocji. Użycie droższego środka lokomocji dozwolone jest w wyjątkowych przypadkach uzasadnionych terminem i warunkami zawodów (imprezy) lub pilnością sprawy.

2. Osobom wymienionym w § 2 ust. 1 niniejszego zarządzenia, które użyły droższego środka lokomocji bez zezwolenia jednostki zwraca się koszty przejazdu takim środkiem lokomocji do użycia jakiego były one uprawnione.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w przypadku przejazdu klasą, do użycia której osoby te nie były uprawnione.

§ 9. Przy korzystaniu z przejazdu koleją należy stosować następujące zasady:

1) przy przejazdach:

a) do 100 km w jedną stronę — pociąg osobowy II kl.,

b) ponad 100 km w jedną stronę — pociąg pośpieszny I kl.,

2) przy przejazdach koleją w nocy, jeżeli podróż trwała co najmniej 6 godzin, pomiędzy godzinami 21,00 a 7,00, można korzystać z miejsca w wagonie sypialnym II kl., o ile jednostka zarządzająca podróż uzna za konieczne użycie miejsca sypialnego,

3) jeżeli czas przejazdu nocą jest krótszy niż 6 godzin z miejsc sypialnych może korzystać jedynie reprezentacja kraju o ile Główny Komitet Kultury Fizycznej uzna przejazd wagonem sypialnym za konieczny,

4) zwrot kosztów przejazdu w wagonie sypialnym może nastąpić tylko w przypadku, gdy bilet na miejsce sypialne jest załączony do rachunku kosztów podróży.

§ 10. 1. Koszty przejazdu zwraca się wg obowiązujących taryf.

2. Osoby posiadające uprawnienia do ulg taryfowych otrzymują zwrot kosztów przejazdu wg ceny ulgowej.

3. Od osób, którym wypłacany jest zwrot kosztów przejazdu należy każdorazowo pobrać oświadczenie o posiadaniu lub nie posiadaniu uprawnień do ulg taryfowych.

4. We wszystkich możliwych przypadkach zgłaszane koszty należy udokumentować dowodem zapłaty.

5. Dopłaty do biletów kolejowych nabywanych w placówkach B. P. „Orbis" mogą być uznane wyłącznie w przypadku, gdy zakup został stwierdzony pieczątką „Orbisu" na dokumencie podróży.

§ 11. 1. Na koszty dojazdu do stacji i ze stacji, jak również przejazdu z jednej stacji do drugiej, za każdy dojazd lub przejazd przyznaje się ryczałt w wysokości 1 złotego.

2. W przypadku podróży do kilku miejscowości, przyznaje się ryczałt za dojazdy w każdej miejscowości.

3. Ryczałt nie przysługuje, gdy dojazd odbywa się środkiem lokomocji dostarczonym przez jednostkę delegującą lub organizatora imprezy.

§ 12. Przy przejazdach własnym środkiem lokomocji zwraca się koszty przejazdu wg następujących stawek:

1) dla samochodów osobowych z silnikiem o pojemności cylindra do 2 litrów — zł 1,60 za 1 km przebiegu,

2) dla samochodów osobowych z silnikiem o pojemności cylindra ponad 2 litry — zł 1,90 za 1 km przebiegu,

3) dla motocykli i łodzi motorowych bez względu na wielkość i model — zł 0,80 za 1 km przebiegu,

4) jeżeli drogę odbyto rowerem, na nartach lub pieszo, przyznaje się kwotę zł 0,30 za każdy kilometr.

ROZDZIAŁ III

Diety

§ 13. 1. Diety wypłaca się za cały czas pobytu poza miejscem zamieszkania. Przez miejsce zamieszkania rozumie się również miejsce czasowego pobytu.

2. Czas użyty na dojazdy do i ze stacji w miejscu zamieszkania nie wlicza się do czasu pobytu poza miejscem zamieszkania.

3. Przepis ust. 1 nie może być stosowany w przypadku korzystania z bezpłatnego wyżywienia.

§ 14. 1. Czas pobytu poza miejscem zamieszkania oblicza się na podstawie urzędowych rozkładów jazdy od chwili odjazdu ze stacji miejsca zamieszkania do chwili przyjazdu do stacji w miejscu zamieszkania.

2. Przy przejazdach środkami lokomocji nie mającymi urzędowych rozkładów jazdy, czas pobytu poza miejscem zamieszkania liczy się od chwili ruszenia z miejsca do chwili powrotu do miejsca zamieszkania.

3. Przepis ust. 2 stosuje się również przy odbywaniu podróży własnymi środkami lokomocji, pieszo lub na nartach.

§ 15. Wysokość diety wynosi dla osób uczestniczących:

1) we wszystkich imprezach, zawodach, obozach, zgrupowaniach, kursach, naradach itp. i wyjazdach w obrębie powiatu — do zł 26,—,

2) we wszystkich innych przypadkach — do zł 37.—.

§ 16. 1. Jednostką obliczeniową diet jest 24-godzinny okres czasu (doba) pobytu poza miejscem zamieszkania.

2. Jeżeli czas pobytu poza miejscem zamieszkania wynosi mniej niż 4 godziny — dieta nie przysługuje.

3. Przy przejazdach trwających ponad 4 godziny, nie dłużej jednak niż dobę, diety za czas pobytu poza miejscem zamieszkania obliczać należy następująco:

1) od 4 do 12 godzin — połowa diety,

2) ponad 12 godzin — cała dieta.

4. Przy podróżach trwających dłużej niż jedną dobę należność z tytułu diet oblicza się mnożąc wysokość diety przez ilość pełnych okresów 24-godzinnych (dób). Za pozostałe godziny, nie stanowiące pełnej doby — dolicza się:

1) do 8 godzin — połowę diety,

2) ponad 8 godzin — całą dietę.

§ 17. 1. W przypadku korzystania nieodpłatnie z wyżywienia:

1) w miejscu będącym celem podróży — dieta przysługuje wyłącznie za czas przejazdu,

2) w czasie przejazdu — dieta przysługuje wyłącznie za czas pobytu w miejscu będącym celem podróży.

2. Diety, o których mowa w ust. 1 oblicza się odpowiednio wg zasad podanych w §§ 14, 15 i 16.

ROZDZIAŁ IV

Wyżywienie

§ 18. 1. W czasie podróży zespołowych, na zawodach, imprezach, obozach, kursach itp. akcjach zbiorowych można stosować w miejsce diet wydawanie osobom uczestniczącym bezpłatnych posiłków.

2. Wydawanie bezpłatnych posiłków osobom miejscowym uczestniczącym w akcji zbiorowej dopuszczalne jest tylko w przypadkach uzasadnionych czasokresem trwania, programem i warunkami organizacyjnymi realizowanego zadania.

§ 19. 1. Wartość pieniężną całodziennego wyżywienia wraz z dodatkami (owoce, napoje chłodzące itp.), kosztami przyrządzenia i podania posiłków ustala się w wysokości do 125% diety określonej w § 15 niniejszego zarządzenia, tj. do zł 32.— — względnie do zł 46.— na osobę.

2. W przypadkach gdy nie zachodzi konieczność wydawania całodziennego wyżywienia (np. gdy zawody trwają kilka godzin) stawki wyżywienia zmniejsza się:

1) o 25% — przy 2 posiłkach,

2) o 50% — przy wydawaniu tylko 1 posiłku.

§ 20. 1. Stawki wyżywieniowe określone w § 19 mogą być zwiększone:

1) najwyżej o 100% — na centralnych międzynarodowych zawodach i kontaktach sportowych,

2) najwyżej o 50% — na pozostałych międzynarodowych zawodach i kontaktach sportowych oraz na obozach szkoleniowych kadry narodowej.

2. Na centralnych międzynarodowych zawodach i kontaktach sportowych, w wyjątkowych przypadkach i po uprzednim uzyskaniu zgody Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej mogą być stosowane stawki wyżywienione określone w § 19 ust. 1 zwiększone najwyżej o 200%.

§ 21. Wartość wyżywienia (paczki żywnościowej) wydawanego na drogę nie może przekroczyć wysokości przysługującej za czas przejazdu diety obliczonej wg zasad podanych w § 16 niniejszego zarządzenia.

ROZDZIAŁ V

Zakwaterowanie

§ 22. Osobie, która w czasie podróży lub delegacji nie mogła korzystać z bezpłatnego noclegu, przysługuje zwrot poniesionych kosztów zakwaterowania.

§ 23. 1. Koszty zakwaterowania udowodnione rachunkiem hotelowym lub zarejestrowanego domu noclegowego zwraca się w całości.

2. Rachunek hotelowy za pokój 2-osobowy lub apartament zajmowany przez 1 osobę może być honorowany w przypadku stwierdzenia przez zarząd hotelu na rachunku, że w hotelu tym nie było wolnych pokoi 1-osobowych lub wolnego łóżka w pokoju wieloosobowym.

3. W przypadku nie przedstawienia rachunku hotelowego lub zarejestrowanego domu noclegowego, przysługuje ryczałt w wysokości zł 8.— za każdą noc w miejscowości docelowej, gdy nocleg trwał conajmniej 6 godzin pomiędzy godziną 21,00 a 7,00 rano.

4. Tak rachunek hotelowy (ust. 1) jak i ryczałt za nocleg (ust.3) nie mogą być uznane o ile na dokumencie podróży brak jest adnotacji jednostki w miejscu docelowym podróży o niekorzystaniu z bezpłatnego zakwaterowania.

§ 24. Za noc spędzoną w czasie przejazdu lub na stacji w oczekiwaniu na środek lokomocji, ryczałt za nocleg nie przysługuje.

§ 25. 1. Przy wyjazdach do miejscowości w której nie ma hotelu lub zarejestrowanego domu noclegowego, rachunek za zakwaterowanie może być wystawiony przez osobę prywatną.

2. Rachunek prywatny może być honorowany również w przypadku przedstawienia stwierdzenia o braku miejsca w hotelu lub zarejestrowanym domu noclegowym.

3. W przypadku o którym mowa w ust. 1 i 2 rachunek prywatny za zakwaterowanie powinien odpowiadać miejscowym cenom.

ROZDZIAŁ VI

Ekwiwalent z tytułu utraconego zarobku

§ 26. Osobom, których źródłem utrzymania jest wynagrodzenie wynikające ze stosunku służbowego i umowy o pracę, ekwiwalent z tytułu utraconego zarobku wypłaca się na podstawie Zarządzenia Prezesa Rady Ministrów Nr 247 z dnia 13 października 1954 r. w sprawie zwolnień od pracy dla celów sportowych (Monitor Polski Nr 99 poz. 1214), po przedłożeniu przez zainteresowanego zaświadczenia zakładu pracy o wysokości utraconego zarobku i po potrąceniu podatku od wynagrodzeń zgodnie z obowiązującymi przepisami podatkowymi.

§ 27. Osobom pracującym na własnej gospodarce, prowadzącym własne zarejestrowane zakłady oraz innym osobom pracującym lub wykonującym t.zw. wolne zawody, na podstawie zaświadczenia o wykonywaniu pracy wydanego przez prezydium właściwej rady narodowej lub przez właściwy związek zawodowy, przysługuje zryczałtowany ekwiwalent z tytułu utraconego zarobku w wysokości zł 8.— za każdą pełną godzinę, nie więcej jednak niż 54.— zł za dobę z wyłączeniem niedziel i świąt.

ROZDZIAŁ VII

Ryczałty sędziowskie

§ 28. Sędziemu sportowemu delegowanemu do prowadzenia zawodów przysługuje ryczałt wyrównujący wydatki przez niego poniesione w związku z pełnieniem funkcji sędziowskich.

§ 29. 1. Ryczałt dla sędziego otrzymującego zwrot kosztów podróży wg zasad określonych w rozdziałach od II do VI niniejszego zarządzenia oraz dla sędziego prowadzącego zawody w miejscu zamieszkania obejmuje zwrot kosztów amortyzacji, prania i konserwacji sprzętu, dojazdy i porto (koszty przesyłki pocztowej i sprawozdania z zawodów).

2. Wysokość ryczałtu sędziowskiego wynosi:

1) za pierwszy dzień, niezależnie od czasu trwania zawodów — zł 20—,

2) za drugi i następny dzień prowadzenia tych samych zawodów — zł 10.

3. Sędzia zamiejscowy, prowadzący zawody w obrębie 20 km od miejsca swojego zamieszkania, otrzymuje ryczałt w wysokości większej o 100% od kwot ustalonych w ust. 2 pkt. 1 za każdy dzień zawodów. Ryczałt ten obejmuje również zwrot kosztów podróży.

§ 30. Ryczałty ustalone w § 29 obowiązują we wszystkich dyscyplinach sportu bez względu na rodzaj zawodów.

§ 31. 1. W uzasadnionych przypadkach mogą być stosowane ryczałty sędziowskie obejmujące poza ekwiwalentem wydatków określonych § 29 ust. 1 inne należności wymienione w § 4 niniejszego zarządzenia.

2. Ryczałty sędziowskie, o których mowa w ust. 1 mogą być stosowane na podstawie uchwał władz właściwych polskich związków sportowych zatwierdzonych przez Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej.

§ 32. Sędziowie sportowi prowadzący zawody i imprezy masowe w ramach upowszechnienia kultury fizycznej nie otrzymują ryczałtu określonego w § 29, niniejszego zarządzenia.

ROZDZIAŁ VIII

Postanowienia końcowe

§ 33. Wszystkie należności wypłacane są na podstawie prawidłowo sporządzonego rachunku (r-ki indywidualne) względnie na podstawie dokumentu sporządzonego z urzędu (zbiorcze listy wypłat) uprzednio sprawdzonego i zatwierdzonego do wypłaty zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

§ 34. Dobrowolne umowy oraz zarządzenia jednostek w przedmiocie wyłączenia niektórych należności lub ich obniżenia są dopuszczalne po uprzednim podaniu ich do wiadomości zainteresowanych osób.

§ 35. Przepisy niniejszego zarządzenia mają odpowiednie zastosowanie do zawodów i imprez realizowanych przez komitety kultury fizycznej prezydiów rad narodowych oraz Państw. Przeds. Imprez Sportowych.

§ 36. Tracą moc wszystkie poprzednio wydane zarządzenia i przepisy w przedmiocie regulowanym niniejszym zarządzeniem, a w szczególności:

1) zarządzenie nr 96 z dnia 2 stycznia 1952 roku Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej, wydane w porozumieniu z Ministerstwem Finansów oraz Państwową Komisją Planowania Gospodarczego w sprawie wprowadzenia w życie instrukcji finansowej dla organizacji sportowych dotyczącej kosztów osobowych oraz kosztów orga-

nizacji zawodów i imprez sportowych (Biuletyn Urzędowy GKKF nr 1 poz. 3),

2) zarządzenie nr 67 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej z dnia 1 czerwca 1953 r. wydane w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego i Ministerstwem Finansów w sprawie zmiany wysokości ryczałtów i diet za czas wyjazdu i podróży w sporcie (Biuletyn Urzędowy GKKF nr 6, poz. 44),

3) pismo okólne Głównego Komitetu Kultury Fizycznej z dnia 30 marca 1956 r. Znak: FG-B/1073/56 w sprawie wypłacania sędziom sportowym ryczałtu za pranie i konserwację sprzętu.

§ 37. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

W uzgodnieniu
z Ministrem Finansów

Przewodniczący
Głównego Komitetu Kultury Fizycznej
w/z Michał Jekiel

47.

KOMUNIKAT
GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ
z dnia 27 sierpnia 1959 r.
w sprawie wyposażenia zawodników wyjeżdżających za granicę.

Główny Komitet Kultury Fizycznej stwierdził przypadki, w których ekipy sportowe klubów i okręgów udające się za granicę nie zadbały o należyty wygląd zewnętrzny. Wyjeżdżały w niewypranych, podartych i niejednakowych ubiorach sportowych (dresach, kostiumach), a także ze źle przygotowanym sprzętem sportowym.

Główny Komitet Kultury Fizycznej zwraca uwagę że bez względu na to czy ekipa reprezentuje klub czy okręg — reprezentuje ona polski sport.

Niniejszym zleca się Wojewódzkim Komitetom Kultury Fizycznej kontrolę nad należytym wyposażeniem ekip sportowych na swoim terenie, a w wypadkach drastycznych wstrzymanie wyjazdu danej ekipy.

Przewodniczący
Głównego Komitetu Kultury Fizycznej
w/z Michał Jekiel

Redakcja i Administracja Urzędowego GKKF — Warszawa, ul. Rozbrat 26. Telefon 8-74-91

Zamówienia na prenumeratę należy kierować do Redakcji Biuletynu Urzędowego — Warszawa, ul. Rozbrat nr 26. Prenumerata roczna 12 zł.
Należność za prenumeratę należy wpłacać na konto Redakcji Biuletynu Urzędowego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej w NBP — Warszawa — V Oddz. Miejski 1529-91-515.
Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do redakcji w terminie 10-cio dniowym po otrzymaniu następnego numeru.

Odbiorca:

Opłatę uiszczono gotówką

Cena zeszytu 1 zł

Sp. Poligr. „Gryf". Zam. 822 — 3.000. — W-23.